

1. Camps va endur-se aquest paper de record. 2. Fabra, felicitat pel vice-president del Consell General del Poder Judicial i militant del PP Fernando de Rosa. 3. Castedo abraça Fabra. 4. Amb els líders de CC00, Paco Molina, i d'UGT, Conrado Hernández. 5. Rus li va dir 'I love you', i Fabra, que es casaran. 6. Sánchez de León, d'esquenes a Fabra. 7. Barberà i Cotino van marxar ràpid.

El nou president va garantir que “el portal de la Generalitat inclourà el programa de govern i valoracions periòdiques del seu grau d’execució; els noms i els seus dels alts càrrecs i assessors de confiança; una relació dels obsequis rebuts, tot indicant-ne l’origen i el destinatari, i informació sobre l’execució del pressupost i els expedients de contractació, i també sobre les subvencions”.

Amb 55 vots a favor i 43 en contra, Alberto Fabra va ser escollit cinquè president de la Generalitat Valenciana. Dos dies més tard, el 28 de juliol del 2011,

jurava el càrrec sobre la Bíblia, els Furs, l'Estatut i la Constitució. La recepció posterior va contrastar bastant amb la de Camps d'un mes abans. Nombrosa presència de castellonencs i estada fugaç del cercle de confiança del ja ex-president, que va estrenar el seu escó a la tercera fila i no va comparèixer al còctel.

Juan Cotino i Rita Barberà, tot i la seua importància institucional, també van tocar el dos amb rapidesa. La mort del pare és massa recent. No estan per festetes.

Victor Maceda

Conta la llegenda que Tombatossals nasqué després d'una tempesta antològica desencadenada pel Tossal Gros, en connivència amb la Penya Roja: van cridar Bufanúvols, que convocà tots els vents –tret de la tramuntana, excessivament perillosa– i provocà un xàfec molt violent. Tombatossals, un gegant bonhomí, s'erigí com a salvador i fundà Castelló de la Plana de seguida que tornà a imperar la calma.

El nou president de la Generalitat Valenciana també és fruit d'una forta tempesta, en aquest cas la que ha somogut els fonaments del PPCV. Potser per això, perquè s'hi sent reflectit, Alberto Fabra va citar d'esquiltlents Tombatossals al solemne discurs que va pronunciar a les Corts el 28 de juliol del 2011, minuts després de jurar el càrrec. Aquest petit homenatge a Castelló, a “unes arrels que m'acompanyaran sempre”, era alhora una manera de fer-se fort davant el repte ingent que té al davant: “Aspire a aconseguir que únicament es torne a parlar en positiu de la Comunitat Valenciana”.

A la rondalla de Tombatossals apareixen alguns personatges més, tots amb noms igualment cridaners: Tragapinyols, Arrancapins, Milhòmens i Cagueme, per exemple. Aquest últim apareix descrit com un “apocat voluntariós”; és tan poruc com intel·ligent, prudent i assenyat. Unes característiques que, a parer de molts, s'adiuen bastant més bé al caràcter d'un Fabra, Alberto, que fins ara ha conreat una carrera política discreta, sense gaires errades ni grans encerts... Més enllà de saber situar-se al lloc oportú en el moment adequat, que no és poca cosa.

Fet i fet, també n'hi ha que estableixen un paral·lelisme amb *Jo, Claudi*, la famosa novel·la de Robert Graves. Així com l'emperador romà no va assolir el poder fins els 49 anys i enmig d'un alt grau de desconexió pública, Fabra fa el cim als 47 sent un anònim per a molts valencians. La majoria que ara n'ha tingut notícia el relaciona inevitablement amb Carlos Fabra, que acaba d'abandonar la presidència de la Diputació de Castelló després de setze anys, llegant diversos comptes pendents amb la justícia.

Fins i tot al seu Castelló natal, el 2007, quan ja feia dos anys i mig que governava el consistori i es presentava per pri-

Alberto Fabra, el 27 de juliol del 2011, quan va renunciar a l'alcaldia, i el 29 de gener del 2005, el dia que va prendre possessió per primer cop.

Tombatossals, tímid i prudent

Fa més de vint anys que coneixen Alberto Fabra, amb qui han conviscut a la política municipal. Miguel Ángel Mulet (PP), Juli Domingo (PSPV-PSOE) i Enric Nomdedéu (Bloc) expliquen com és –i què pensa– el nou president valencià. Atenció, perquè hi ha punts de coincidència.

mera vegada com a cap de llista del seu partit, el lema dels cartells fou “Alberto, alcalde”. El to de proximitat facilitava la intenció pretesa de no generar dubtes sobre el parentiu –inexistent– amb *don Carlos*. Perquè, per si no n’hi ha prou, un germà del nou president valencià també s’anomena Carlos.

Qui és Alberto? Aquesta és la pregunta que, en efecte, es fan molts. I els qui millor poden respondre-la, des del

punt de vista polític, són aquells amb qui ha compartit el dia a dia al consistori. O abans. Perquè Alberto Fabra, abans d’estrenar-se el 1991, a 27 anys, com a regidor de la capital de la Plana, fou un destacat dirigent de Noves Generacions, la branca juvenil d’Aliança Popular, primer, i del PP, després. Alícia Brancal, edil del Bloc que s’acaba d’estrenar a l’ajuntament castellanenc, reviu les reunions del Consell de la Joventut municipal, en què el representant de torn de

la formació –en ocasions, Alberto Fabra mateix– demanava la paraula per tal de repetir sempre la mateixa cantarella: “Nuevas Generaciones quiere manifestar que se abstiene en esta votación”. En aquella i en totes, indefectiblement.

Enric Nomdedéu, l’altre regidor del Bloc a Castelló, també conegué Alberto Fabra a l’època juvenil: “Fou a la darrerria dels anys 80, durant un debat a l’institut Ribalta; jo pertanyia a la Unitat del Poble Valencià, i ell, que no estava entre els participants, va demanar la paraula des del públic per tal de parlar en nom del PP”. Del nou president, en destaca “el tarannà dialogant” i valora la relació “més que correcta” que hi ha mantingut els vuit anys que han coincidit al consistori. “Ha estat una relació cordial”, resumeix, i encara ho amplifica: “Ha practicat una política de portes obertes, i no sols amb les associacions afins. Fins i tot a la junta de portaveus, quan en formava part, va optar per posicions que

M. A. Mulet (PP): “Escolta, valora, i pren les decisions de manera molt personal”

en garantiren la pau. Sempre li quedava l'as a la màniga de la majoria absoluta, però de bon començament mai no volia imposar-la per tal d'esquivar el debat. El dia a dia l'ha temperat i, ni que siga per una qüestió estratègica, se'l pot considerar un centrista”.

Juli Domingo coneix tant o més bé Alberto Fabra. Ha estat regidor de Castelló setze dels vint anys en què també ho ha estat el nou cap del Consell, a qui qualifica d'“encantador de serps”. “La relació amb ell mai no ha sigut senzilla, és un home dur i cabut, amb qui costa arribar a acords. Té una imatge preformada de les coses, i no s'està fins a imposar-la. Ha defensat els interessos del PP, més que no els de la ciutat”, rebla Domingo, que ara és diputat provincial. “Alberto va ser alcalde perquè així ho va voler Carlos Fabra; mai no han tingut una amistat estreta, però fou ell qui va introduir-lo a la llista municipal del 1991 com a president de Noves Generacions que era, i aquell mateix any fou nomenat regidor de Joventut. Passa que el fill sempre mata el

pare i que Camps, per collar Carlos, va donar joc a Alberto, una persona dòcil”.

“És discret, mai no ha fet soroll ni ha pertangut a cap família concreta; és un motor dièsel que sap on va, i va fort. Qui diga que ha estat un titella de Carlos Fabra, va errat. He presenciat reaccions davant el seu grup municipal, algunes de comunicació no verbal, que contradiuen aquesta hipotètica subjugació”, apunta Nomdedéu, que evoca una visita d'Artur Mas als regidors del Bloc de Castelló esdevinguda poc després de rellevar Jordi Pujol a la presidència de CiU. “Per cortesia, vam considerar oportú de presentar-li l'alcalde d'aleshores [l'antecessor d'Alberto Fabra], José Luis Gimeno, que estava amb Javier Moliner [actual president de la Diputació] i Alberto; només seure-hi, després de dir-li ‘buenos días’, Gimeno li va etzibar un ‘¿ustedes por qué no nos quieren dar agua?’. Mas li va respondre amb una educació no exempta de contundència, i Alberto va afanyar-se a aclarir que, a Castelló, el PP tenia bona relació amb el Bloc. Alberto respecta qui pensa diferent”.

Un episodi recent de la no-submissió a qui encara presideix el PP provincial ha estat la negativa d'Alberto Fabra a incloure Carlos Fabra com a regidor no electe del seu equip de govern, tal com desitjava el segon, que va acabar dient que tot plegat havia estat una “broma”, encara que no sols l'havia filtrada a la premsa, sinó que a més havia explicitat

l'àrea que cobejava: la de la policia local. “A Castelló se n'ha sortit, ha estat capaç de volar tot solet, però ignore què passarà a València”, observa Nomdedéu, que en tot cas fita “taurons”. “Ací ha cedit l'alcaldia a Alfonso Bataller, un metge amic que només compta unes setmanes d'experiència a l'ajuntament, però no crec que com a president del PPCV pugua actuar amb tanta lleugeresa”, avisa.

“De travetes, n'hi haurà; la condició humana és com és i inclou perfils de tota mena. No dubte que sabrà torejar-les, però, perquè és sensible i compromès”. Qui així parla és Miguel Ángel Mulet, un dels pesos pesants del PP castellanenc. Actual portaveu municipal, va compatibilitzar aquesta tasca amb la de primer tinent d'alcalde del 2005 al 2007, amb Alberto Fabra a la batllia. Del 2007 al 2011, Mulet va ser vice-president de la Diputació. “Vaig conèixer-lo a la meua etapa de secretari provincial d'AP, i el recorde com ara, amb el somriure a la boca. Seriós, però sempre disposat a la ironia, fins i tot a fer acudits. És una persona tranquil·la, sempre ho ha estat, de paraules justes”.

És la definició que fa d'Alberto Fabra. I trenca alguns mites, com ara la fama de tímid que arrossega. “De tímid, no ho és gens. És prudent. És extravertit i obert, molt més que no ho era Gimeno. Escolta, valora i pren les decisions oportunes de manera molt personal, mentre Gimeno ho feia de manera més compartida”.

J. Domingo (PSOE):
 “Centrista? És una de les coses més estúpides que he sentit dir sobre ell”

Segons Mulet, “una de les lliçons més importants que Alberto ha après a l’ajuntament és que ha d’escoltar la gent. Escoltar tothom, tal com van ensenyar-li els més veterans: Carlos Fabra, Víctor Falomir... Alberto ha de fer com fins ara: escoltar tothom i anar a tot arreu. No és suficient que faça les coses com cal, sinó que ha d’estar en contacte permanent amb els ciutadans. A Castelló, per exemple, mai no ha fallat a un acte de carrer, a la presentació de cap gaiata, als actes culturals i esportius... Aquesta lliçó, va aprendre-la de ben jove i l’ha aplicada al cent per cent”. Mulet troba que es tracta d’un “moderat”, i ho raona: “En conformar-se el PP, hi havia gent que provenia de la UCD, uns altres pertanyíem al partit liberal, hi havia independents, els de l’antiga AP... I ell va ubicar-se de seguida dins dels segments més centrats i oberts del partit”.

“Va de tímid, però no ho és tant, i tampoc no és tan pròxim com fan veure. Tot plegat és màrqueting: dur el ram a l’ofrena, el *book* de fotos fent natació, etcètera.

E. Nomdedéu (Bloc):
 “Creu en Déu perquè pensa que Déu és del PP. Si no, seria ateu”

És afable, simplement això”, comenta el socialista Juli Domingo, que malgrat tot no el considera un populista. “No li ha calgut ser-ho”, diu. La comparació amb Gimeno, Domingo l’estableix en funció del “nivell de submissió al partit”. Així, “mentre amb Gimeno podies parlar –et fèra cas o no– i anava una mica per lliure, Alberto sempre s’ha sotmès a la disciplina del partit, motiu pel qual agradava tant a Carlos Fabra”.

“És flegmàtic, sembla britànic”, assevera, amb un redolí, Enric Nomdedéu. “Ho he comprovat en diversos partits a Castàlia [l’estadi del Club Esportiu Castelló], en què tothom escridassava ‘penal! penal!’ i ell es limitava a preguntar-me si jo pensava que ho havia estat”.

En aquest sentit, el portaveu municipal del Bloc coincideix amb Domingo: no percep un Alberto Fabra “especialment pròxim”, sinó que “hi ha una feina d’aprenentatge i d’impostura al darrere”, sense la qual, “de ben segur que se sentiria més còmode, perquè encaixar la mà de tanta gent acaba sent avorrit”.

Per bé que el nou president valencià no té la capacitat d’arrossegar les masses, el seu equip ha mirat de convertir-lo en un imant, ni que fóra de manera forçada. Una funcionària de la regidoria d’urbanisme –la que ell dirigia abans de ser designat alcalde– va passar a ser contractada com a fotògrafa del consistori. La seua màquina ha parit milers d’instantànies del primer edil amb persones grans, col·lectius festers o nadons. Fet i fet, l’ajuntament convoca cada any una trobada amb l’alcalde a què poden acudir aquells que han nascut els darrers dotze mesos: Fabra s’hi fotografa i lliura una medalla de benvinguda als nous concitadans. No és Tombatossals ni un rei d’Orient, però molts pares duen els seus fills a la cita amb ell.

Alberto Fabra tampoc no és Rita Barberà, ni de bon tros, però té la seua claca. Moltes dones el consideren atractiu –*Bertín*, li han dit algunes– i tan bon xic com és vist al si del PPCV, on mai no ha trencat cap plat. “No és un líder nat ni un orador brillant”, conclou Nomdedéu.

Despatx obert. Un dels seus trets definitoris com a alcalde ha estat, segons que ha assenyalat, el fet d’obrir el seu despatx a tothom que volguera accedir-hi. “Com a regidor i com a alcalde aquesta ha estat una de les principals característiques de la seua acció de govern”, relata Miguel Ángel Mulet. “Els vuit anys que porte ací”, repassa Enric Nomdedéu, “tan sols

Dues imatges per a la història. A l'esquerra, Alberto Fabra, entre les alcaldesses de València i Alacant, Rita Barberà i Sonia Castedo, al debat d'investidura de Francisco Camps, celebrat el 16 de juny. 42 dies més tard, a la presa de possessió de Fabra, era Camps qui ocupava aquell mateix escó

he sentit queixes de dues associacions, i no perquè no els rebera, sinó perquè no els va satisfer la seua resposta". Del 2003 al 2005, els dos anys que el regidor Nomdedéu va coincidir amb l'alcalde Gimeno, l'accessibilitat amb la primera autoritat municipal va ser nul·la, tot i tractar-se del responsable de Sanitat. No debades, segons explica, "Gimeno sempre delegava en Alberto, que era primer tinent d'alcalde i amb qui resultava molt més fàcil arribar a acords". Una capacitat de diàleg que Nomdedéu també va veure ampliada a les juntes de portaveu, "que amb Alberto Fabra tenien utilitat, però amb Gimeno, no".

"L'ha sabuda vendre molt bé, la imatge del despatx sempre obert", ironitza Juli Domingo, "però ni és real ni és possible". Com a demostració, aquest ex-regidor posa els afectats pel PAI dels Mestrets, "que no ha volgut rebre mai perquè és conscient que no els pot donar una solució". Domingo afegix que Fabra "no teatralitza gens, sovint sembla una estaca", i desconfia de la imatge de centrista que s'ha llaurat. "Aquesta és una de les coses més estúpides que he sentit dir sobre ell", raona, "i si així ho sembla, és perquè no ha fet res que delate on se situa". "S'ha limitat a gestionar els projectes aprovats pels seus antecessors", denuncia Domingo.

La relació de l'ex-alcalde amb els mitjans de comunicació castellonencs, que Mulet qualifica d'"exquisida", troba les seues "explicacions" en boca de Domingo: "Ens ha costat molts diners, el bon tractament de què sempre ha estat objecte per part de la premsa local; no té res a veure com han informat sobre Carlos Fabra i com ho han fet sobre Alberto". "Sí, sempre els ha cuidat molt", certifica Enric Nomdedéu, que aporta com a prova l'esmorzar informatiu que va organitzar tan bon punt va ser proclamat candidat a la presidència de la Generalitat, en substitució del dimitit Camps.

Això augura possibles millores a Ràdio Televisió Valenciana? Nomdedéu no hi té gaires esperances. "Si haguera de fer una televisió des de zero, el model de Fabra no seria plural, però tampoc tan inacceptable com Canal 9", i pot aportar antecedents, perquè a la seua etapa com a regidor de Sanitat mai no apareixia la seua imatge a la revista sectorial sobre consum i salut que editava l'Ajuntament. La del regidor de consum, del PP, sí que era convenientment difosa. Una de les queixes de l'oposició al consistori –més enllà de les penoses instal·lacions on desenvolupen la seua tasca– és l'obligació que tenen de demanar cita a la cap de premsa del PP, per tal de fer-hi conferències de premsa. Aquesta, és clar, sempre

dóna preferència a les convocatòries del seu partit.

Transparència? Alberto Fabra presumeix d'haver fet una comissió d'investigació sobre els contractes de l'Ajuntament amb tres de les empreses que presumptament van finançar il·legalment el PPCV a través de la trama *Gürtel*. Una comissió que va presidir el nacionalista Nomdedéu i en què es va posar a l'abast de l'oposició tota la documentació requerida, dos mesos i mig abans d'iniciar-la. La comissió va durar tres mesos i hi van comparèixer una dotzena de funcionaris, el secretari, l'interventor i l'antic interventor, directius de Lubasa, Piaf i Facsa i Alberto Fabra, que va ser regidor d'urbanisme i alcalde a l'etapa investigada. "Vam detectar centenars d'irregularitats, però cap que tinguera a veure amb possibles delictes de corrupció; potser el PSOE no va requerir els contractes de les dates que tocava", detalla Nomdedéu. L'informe final es va saldar amb el vot favorable del PP, l'abstenció del Bloc i el vot negatiu dels socialistes.

Juli Domingo, un dels dos membres del seu partit que van integrar la comissió, motiva el vot contrari al fet que "hi havia contractes de manteniment per valor de 30 milions que s'havien disparat a 47, i encara avui no en sabem els motius".

de la tercera filera. Camps no pensa abandonar l'acta de diputat per continuar com a aforat.

“En qualsevol cas, espere que Alberto faça a les Corts com va fer ací: que pose a l'abast de l'oposició els contractes de la Generalitat amb les empreses de *Gürtel* que Camps mai no ha volgut facilitar, i que hi òbriga una investigació”.

Un altre dels grans reclams que ha generat l'arribada de Fabra a la presidència valenciana és que, per fi, una delegació de l'Associació de Víctimes del 3 de Juliol –que aixopluga els familiars i els ferits del tràgic accident de metro que va tenir lloc a València el 2006– siga rebuda al Palau de la Generalitat. Camps sempre s'hi va negar, i ara Fabra els ha garantit una visita. “Obrirà la porta a tots els col·lectius que tinguen alguna cosa a dir. Ara bé, això no significa que pugua tenir una resposta per a tots ells. Obrir la porta és dialogar; les decisions, les prendrà a continuació”, opina el portaveu popular de Castelló, Miguel Ángel Mulet.

Com a alcalde, s'ha fotografiat amb tots els nadons castellanencs que així ho han volgut

Mulet, per cert, tenia “clar” que, en cas de caure Camps, el seu successor seria Fabra: “Sincerament, però, no pensava que la història de Francisco Camps acabaria com ha acabat. El conec de fa vint anys i sempre he cregut en la seua honestedat. Segurament no s'han fet bé les coses, no ha estat ben assessorat”. La bona imatge de Fabra a Madrid ha esdevingut la clau, atès que Camps s'estimava més de situar a la presidència la seua vice-presidenta única, Paula Sánchez de León, que va ser vetada per la direcció estatal del partit.

Qüestions sensibles. Camps, precisament, llegirà per a la posteritat una defensa a ultrança de l'Església i algunes iniciatives contra la llengua pròpia. La supressió de les línies en valencià i el tall de les emissions de TV3 són temes candents que Fabra haurà d'encarar més prompte que tard. En l'últim cas, es tracta de l'alcalde més important del PP que va aprovar una moció en defensa de la recepció de la televisió pública catalana.

“Fou un gest del tot forçat”, matisa Domingo, que ho lliga amb la gran manifestació que va tenir lloc a Castelló en defensa de TV3. “Mai no n'ha parlat en contra, però tampoc a favor”, diu, i ho resumeix amb una frase feta prou expressiva: “Ni bull ni fa bon caldo”, en el sentit que l'aprovació de la moció “ha anat acompanyada de la demanda d'un altre múltiplex al govern espanyol, tal com Camps exigeix de fa anys”.

“Tres vegades s'ha dut el tema al plenari, i sempre hi ha hagut unanimitat... Però de solució, no cap”, es plany Nomdedéu. Mulet, al seu torn, avança que Alberto Fabra “serà consegüent amb allò que ha dit a Castelló: defensarà les emissions de TV3 en un pla d'igualtat, tot demanant un tractament idèntic a les comunitats catalana i valenciana. Si això passa, tindrem TV3”.

Pel que fa al català, Mulet diu que “malgrat no parlar-lo habitualment, el sap”. “El fa servir quan vol, però està més còmode en castellà”, sentència. Domingo reconeix que “s'esforça a fer-lo servir en actes de la Fundació Huguet o de la Soler i Godes”, alhora que s'alegra perquè “les qüestions idiomàtiques, de Castelló estant es viuen diferent”.

Nomdedéu culpa del monolingüisme presidencial els seus pares castellanopar-

lants, però també considera que “el parla molt millor que no diu”. “La primera vegada que va expressar-se en valencià fou el Dia del Llibre del 2005, i no gaire bé; el 2008, en canvi, va fer-ho molt millor. Només cal que s'anime a practicar-lo, per tal d'adonar-se que el sap molt més bé que no es pensa... Conviu, sense tindre'n consciència, amb una llengua interna”. Unes limitacions idiomàtiques que poden tenir relació amb la imatge de Fabra que ha construït Nomdedéu: “És el típic espanyol que es pensa que tots els mals provenen sempre de Catalunya”. I afegix, encara: “De gestos en favor del corredor mediterrani, n'ha fets, però després, com a diputat de les Corts, s'ha empassat allò que dictava el seu partit”.

A l'àmbit confessional, Miguel Ángel Mulet indica que “Alberto respecta i molt aquestes qüestions, però mai no les considerarà una exigència a l'hora de formar equips de govern”. Amb tot, el fins ara alcalde ha estat un participant assidu de totes les celebracions eucarístiques a què l'han convidat. Nomdedéu, ras i curt, deixa anar que “ell creu en Déu perquè pensa que Déu és del PP, però si es pensara que és del PNB, seria més ateu que Cayo Lara”. Certament, però, es tracta d'una persona “recta i respectuosa amb la moral cristiana, que ha arribat a remodelar el seu govern si ha tingut notícia que cap dels seus membres ha canviat de parella”.

De fet, la veritable religió d'Alberto Fabra és el Reial Madrid. “Quan discutim, és pel futbol!”, exclama el culé Mulet. “A Castelló, on la gran majoria –inclosos els del PP– som del Barça, aquest és un defecte imperdonable”, somriu el socialista Domingo.

A la intimitat de la llar, patint per televisió les triangulacions de Xavi, Iniesta i Messi, deu ser l'únic moment en què el calmat Alberto Fabra escridassa i s'enerva de valent. És aleshores quan el seu to de veu monocord i la seua expressió facial moderada muten de cop i esdevenen –ara sí– terrorífiques. Com si es transformara en Tombatossals, la figura gegantina –de caràcter entranyable– que va crear Castelló de la Plana, Alberto Fabra mira d'aturar l'allau de bon futbol blaugrana. Una empresa més complicada que governar la Generalitat.

Victor Maceda